

[Knud Kristensen.]

og til de rigtige Folk, saaledes at denne Handel har kunnet finde Sted. Der er Eksempler i Snesevis, ja, som det er oplyst, i Tusindvis paa, at de har søgt om mere. Ministeren har nægtet at imødekomme disse Ansøgninger.

Det forekommer mig, at naar alt det lægges sammen, er det det mest soleklare Bevis for, at vor Købetrang og Købevilde ikke er mættet, og det er Ministeren og Ministeriet, der gennem sin Administration og gennem den Lov, de selv har Ansvaret for og har faaet akkurat som de vilde, har hindret det, og det faar de ogsaa bære Ansvar for. Men naar nu Ministeren mener, at denne Handel ikke kan finde Sted, hvorimod Landbrug, Fiskeri og Handel mener, at den kan finde Sted, skulde vi saa ikke overlade dem inden for det Beløb, som Ministeren nu anser for at være rimeligt, at prøve, om ikke de kunde — jeg føler mig overbevist om, at saa vil der komme mere Gang, om jeg saa maa sige, i Støvlerne. Der er ingen Fare ved det. Hvis Ministeren er sikker paa, at de ikke kan gøre flere Forretninger, og Landbrugsministeren ikke ønsker flere Forretninger, er der ingen Fare ved det. De andre kan prøve, hvad de kan. Viser det sig saa, at Importørerne ikke kan, var det den bedste Maade at slaa Kritikken fra den Side ned paa.

Til Slut har jeg nogle enkelte Bemærkninger til det, der her er talt om, Kulhandelen. Fra Ministeren og Ordføreren baade for Socialdemokratiet og Det radikale Venstre fremkom en dyb Forargelse over Venstres Stilling til denne Sag. Jeg har ikke været med til Afgørelsen af denne Sag; men efter de Oplysninger, der foreligger for mig, vilde jeg, om jeg havde haft Medansvaret og Ret til at gøre min Indflydelse gældende, have stillet mig paa samme Maade, og jeg mener, at det er fuldt berettiget. De ærede Medlemmer har naadigst tilkendt os Ret til Kritik, men det skulde være en ærlig Kritik. Men hvem skal bedømme det? Er det de Herrer, der skal bedømme, om Kritikken er ærlig eller ej? Hvis den er i Overensstemmelse med vor Opfattelse, og det er den her, er det en ærlig Kritik. Saa bør de Herrer selv imødegaa den og ikke stille en Forargelse til Skue, som ingen Steder har hjemme. Hvad er det, der er sket? Der er sket det, at vor Opfattelse var den, at det, der gjorde, at det blev nødvendigt at foretage Kulhandelen, var Regeringens Forsømmelse med Hensyn til at udstede et tilstrækkeligt Antal Attester, saaledes at Indkøb af andre Varer kunde finde Sted. Kulindkøbet var en Konsekvens

af Regeringens egen Politik. Den skal de selv tage, den kan de ikke skyde over paa os. Vi sagde: I har ført den Politik, som har ført til, at vi staar i den Situation. Vi vil ikke modsætte os Kulkøbet, men det er en Konsekvens af jeres Politik, den maa I selv bære det fulde og hele Ansvar for. Er det nu en Stilling, Regeringspartierne aldrig har taget? Har de aldrig sagt: „Stemmer ikke“, ja endogsaa stemt for, og er saa gaaet ud i Landet og har kritiseret? Jo, mange Gange, ofte har de gjort det. Jeg skal kun nævne to Forhold. I 1922, tror jeg, det var, gennemførtes der her i Rigsdagen en Aldersrentelov. De nuværende Regeringspartier sagde: Vi stemmer ikke for den. Gik de ikke ud i Landet og kritiserede den og sagde, at det var en daarlig Lov, at de vilde have den langt bedre, og at de ikke vilde tage Medansvaret? Jo, det gjorde de, og de gjorde det ogsaa paa en meget yderliggaaende og efter vor Opfattelse ikke helt redelig Maade.

Det andet Forhold var Forsvaret. Da vi fik den Forsvarsordning, vi nu har, og som blev gennemført i 1932, stemte de Herrer for denne Ordning. De har fralagt sig ethvert Medansvar for den, har kritiseret den som en umulig og ubrugelig, uduelig Ordning, som de skulde se at faa ændret, naar de nu kunde faa sig samlet sammen til det. De har fralagt sig ethvert Ansvar derfor og ikke holdt sig tilbage for at lægge Ansvar for dens Fejl over paa Venstre, skønt de har stemt for den. Naar man erindrer disse Forhold, vil jeg sige, er det forargeligt, at de fra den Side har stillet sig op, som de har gjort, over for dette at lade være at stemme for en Ting og siden angribe den, fordi man ønskede noget andet i den givne Situation, og sige: Under de Forhold, som Regeringen selv havde skabt, ønsker vi ikke at forhindre den i at drage Konsekvenserne af sin egen Politik; vi vil ikke bære Medansvaret derfor.

Alfred Jensen: Flere ærede Medlemmer af dette høje Ting har knyttet Bemærkninger til Socialministeriets Budget og synes, at den store Post paa 145 Mill. Kr. er urimeligt høj. En saadan Kritik er ikke berettiget, hvis man dermed sigter til de Understøttelser, som arbejdsløse, Invalidere og Aldersrentenydere oppebærer, men kan være berettiget, hvis man dermed sigter til, at det er forkert, at man i et velordnet Samfund skal være nødt til at bruge 25 Mill. Kr. til Arbejdsløshed. Det er en af disse Ting, der klæber ved vort Samfundssystem til Skade for dem, det gaar ud over. Men det